

Arrest

nr. 252 266 van 6 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16 / 4ième étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Op basis van een onderzoek van vingerafdrukken werd vastgesteld dat aan verzoeker in het verleden een visum type C werd afgeleverd door de Spaanse autoriteiten.

1.2. Verweerder verzocht de Spaanse autoriteiten op 30 oktober 2019 om verzoeker, op grond van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.3. Bij brief van 5 november 2019 willigden de Spaanse autoriteiten het overnameverzoek in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 20 februari 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker is gegriefd door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De Raad stelt vast dat de Spaanse autoriteiten zich op 5 november 2019 akkoord verklaarden om verzoeker, op basis van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013, over te nemen en dat artikel 29.1 van deze verordening luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.[...]”

Artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 bepaalt verder het volgende:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Zodra de overdrachtstermijn is verstreken kan de bestreden beslissing, gezien het voorgaande, geen nuttig effect meer sorteren.

Uit een door verweerder neergelegd stuk kan worden afgeleid dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 maart 2020 een beslissing nam om de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te verlengen tot achttien maanden.

Er blijkt evenwel geenszins dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn te nemen. Ter terechtzitting werd ook vastge-

steld dat de delegatie van deze bevoegdheid niet is geregeld in het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat zelfs niet blijkt dat enig personeelslid bij de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om een beslissing tot de verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer te nemen.

Verweerders raadvrouw toont ter terechtzitting niet aan dat de beslissing van 9 maart 2020 – waarvan trouwens ook niet blijkt dat deze op enig ogenblik ter kennis werd gebracht van verzoeker – werd genomen door een hiertoe bevoegde ambtenaar.

De Raad dient dan ook vast te stellen dat de beslissing van 9 maart 2020 nu zij niet werd genomen door een hiertoe bevoegd persoon, door een dusdanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat deze als onbestaande moeten worden gehouden (cf. I. COOREMAN (ed.), *De wettigheidstoets van artikel 159 van de Grondwet*, Brugge, die Keure, 2010, 18 en 358). Verweerder kan zich niet beroepen op een onbestaande rechtshandeling om te stellen dat de in casu bestreden beslissing nog enige geldingskracht zou hebben.

Er kan derhalve slechts worden benadrukt dat, nu de overdrachtstermijn van zes maanden is verstreken, de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker tijdens de behandeling van dit verzoek in België kan verblijven. Verzoeker lijkt bijgevolg geen actueel belang meer te hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing. De partijen tonen niet aan dat deze vaststelling incorrect is en maken niet aannemelijk dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Deze vaststelling volstaat om het beroep als onontvankelijk af te wijzen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK